

Premierministeren: Hvad det nu skulde Spørgsmaal angaaer, saa kan jeg ikke indrømme, det paa dette Sted er gjort i fuld Overensstemmelse med Thingets Competence. (Hør!). Statsraadet, Samlingen af Kongens Ministre, har ingen besluttende Myndighed, de ere Kongens Ministre og derved Kongens Raadgivere; den Maade og den Form, under hvilken de afgive deres Raad til Kongen, det er en Sag mellem Hans Majestæt og dem; fordrer Hans Majestæt, at de skulle afgive deres Raad til ham under en vis Form, som ikke stemmer overeens med deres Begreb om det Rette og Pligtmæssige, saa kunne de ikke vedblive at være Hans Majestæts Ministre. Er en vis Forretningsorden i Geheimestatsraadet eller i det danske Statsraad af Kongen besluttet, og Ministrene have underkæstet sig den, saa vil denne Forretningsorden være, om jeg maa bruge det Udtryk, en indvortes Sag for vedkommende Forsamling af Raadgivere, som ikke har nogen som helst Indflydelse paa Ministeriets eller de enkelte Ministres Ansvarlighed ligeoverfor Rigsdagen. Det, som betegner Ministerens Ansvarlighed, det er hans Contraassignatur, hans Contraassignatur kan Ingen afvinge ham, og om der var Hundrede, der raadede til, at en Sag skulde afgøres paa en anden Maade end den, som den contraassignerende Minister vil have, saa kunne alle Hundrede dog ikke tvinge ham til at contraassignere. Jeg mener altsaa, at en Forretningsorden, som ikke endnu er skreven, i det Mindste ikke uafhængig skreven, er Noget, hvorom jeg virkelig ikke kan gjøre Rigsdagen Meddelelse, selv om jeg nofsaa meget vilde og ønskede at kunne gjøre det.

Unsgaard: Da den høitærede Minister ikke kan svare videre paa mit Spørgsmaal end det, han hidtil har svaret, er der ikke Anledning for mig til at fortsætte Forespørgslen videre; men jeg maa saa antage, at denne Bestemmelse i Birkeligheden ikke ganske stemmer med Grundlovens Forskrifter. (Ja! Hør!).

Premierministeren: Den Mening skal jeg blot protestere mod.

Indenrigs- og Cultusministeren: Jeg skal dertil tillade mig at føle en Henvisning til Intimationen, hvor Hans Majestæt,

inden han skred til at sanctionere Grundloven, efterat han havde sagt, at den havde været ham forelagt, lagde til, at Alt, hvad der vedkom Ordningen af Slesvigs Stilling, beroer indtil efter Freden, og derved forbeholder sig sin souvereine Magt til at afgjøre de Spørgsmaal, som vedrøre Slesvigs Stilling, hvilke de senere Forhold have udstrakt meget.

Unsgaard: Maa skee jeg maatte tillade mig et Par Ord.

Formanden: Fra Thingets Side er der vist Intet til Hinder derfor (Nei! Nei!).

Unsgaard: Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at jeg ikke har talt det aller mindste om Slesvigs Stilling, men blot spurgt om de Sager, der angaae det egentlige Danmark. (Hør! Hør!)

Kierkegaard: Af det glimrende Foredrag, vi have hørt af den høitærede Udenrigsminister, var der eet Punkt, som forekom mig ikke blot understøttet ved denne glimrende Fremstilling, men derhos af sig selv indlysende og for Tiden ret indtrængende aabenbaret i foreliggende Kjendsgjerninger. Den høitærede Minister sagde om Haabet: „Det kan slaae feil“, og den Sandhed skal jeg visst af ganske Hjerte give mit Bisald til og underkrive. Men, selv i et Dieblis, der synes at true med de bitreste Erfaringer i saa Henseende, skal jeg desuagtet begynde med derhos at vedfende mig den uroffelige og usvigelige Overbeviisning og det Haab, at, hvad der — om jeg saa tør sige — førend det kom paa Papiret og blev nedlagt i Danmarks Grundlov og Forsatningsdocument, levende havde udviklet sig i Folkets og levende, havde udviklet sig i Hans Majestæts Hjerte, og hvori Kongen og Folket mødtes, at det, selv om det skulde synes, at det nu under ganske særegne Forhold, og det i længere Tid, skal holdes i en vis svævende Stilling, dog har en saa dyb Rod og en saa god Grund, at det i Hans Majestæt Kongens redelige Villie og oprigtige Kjærlighed til Folket og i Folkets, trods alle Ansægtelser, usvigelige og uroffelige Tillid og Fortrosthed til ham og hans Gave, skal finde sig gjemt og bevaret — gjemt i Hjerternes Inderside igjennem al den Tid, der nu nærmest maatte forestaae os, under hvilken det skal synes mere el-